Nhật tụng Kālāma – Kinh tạng trích diễm

Kinh Trai giới giảng rộng – 04/08/2024

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Thưa bà con,
Chúng ta đã học xong bài kinh về Bát quan trai giới có nội dung đức Phật tán thán, khen ngợi người giữ giới Bát Quan là đã có được những hạnh lành (một phần) của một vị La Hán. Nhưng chúng ta cũng phải biết, tôi nhắc lại, Bát Quan mà đức Phật tán thán là Bát Quan cả hình thức lẫn nội dung chứ không phải Bát Quan hình thức như mình hiểu lầm.
Hình thức : Không phạm = giữ giới, thí dụ ngày đó mình không sát sanh, không trộm cướp, không uống say, không ăn quá ngọ, không: xài mỹ phẩm, nữ trang, giường cao chiếu rộng, quần là áo lụa. Đó là hình thức.
Nội dung, trong đó có ghi: Tại sao mình không sát sinh dầu là con gián, con kiến, con ruồi...? Vì mình có lòng từ bi. Vì lòng từ bi mà mình không làm chuyện tổn thương, tổn hại đến sức khỏe, tánh mạng, cảm xúc của chúng sanh khác từ con người đến con vật nhỏ bé. Mới gọi là giới nội dung.
Giới hình thức là sáng mình thọ, mình phát nguyện xong, vô căn phòng tiện nghi, chung quanh hoa cỏ thơm ngát, ngồi đó suốt ngày đọc sách lướt web thì đâu có phạm giới gì đâu, lướt web đâu có phạm, trong Bát Quan đâu có cấm lướt web, cơm trưa có người bưng tới nơi hoặc đi nấu nhẹ nhẹ, ăn xong rồi đi làm giấc thì có phạm gì đâu. Đó là giới hình thức.
Giới nội dung: Mình làm việc gì trong ngày Bát Quan đó? Ngồi thiền, xem kinh - không phải lướt web, ghi chép các bài học giáo lý, còn không thì đi phục vụ, chăm sóc người già, người bệnh, cơ nhỡ,...thí dụ vậy; phải có công việc cụ thể, trong lúc làm vậy mình không quên giới mình thọ sáng nay. Cái đó gọi là giới nội dung. Còn kiếm chỗ nào đó có kẻ hầu người hạ, cơm bưng nước rót kêu không phạm gì hết thì không kể. Nếu không phạm kể là giới, thiếu khía cạnh tâm lý thì đứa bé nằm nôi cũng giữ giới, người bại liệt cũng giữ giới, người hôn mê cũng là giữ giới. Đúng không? Họ nằm yên một chỗ có phạm gì đâu.
Giới = Mình không bị sa ngã, phạm giới, phạm trai trước những thử thách, cám dỗ.
Thử thách: Đói mấy cũng không ăn. Cám dỗ: Thơm quá không ăn, nữ trang, hương liệu,... mọi khi mình rất thích nhưng bây giờ mình không dùng. Đứng trước cám dỗ và thử thách mà mình vẫn giữ được giới mới là giữ giới. Còn mình không phạm thì không chắc.
Khi mình giữ giới nội dung có nghĩa mình có một phần đức hạnh vị La Hán. Đó là bài kinh vừa rồi. Bài kinh sáng nay, hơi mệt. Có người đề nghị bỏ qua bài kinh này. Không được. Khi chúng tôi select chúng tôi có ý - Đó là một cặp, không bỏ được.
Nó rối chỗ này: Bài kinh này với người Phật tử thuần tính, thuần cố thì không có gì, nhưng với người sơ cơ hoặc không biết Phật pháp gì hết, không có cảm tình với Phật pháp thì liếc qua bài kinh mình sốc dữ lắm. Bài kinh này có nội dung hơi siêu hình.
Chính đức Phật dạy trong bài kinh này cho biết: Có nhiều cảnh giới mà tuổi thọ ở đó không giống như tuổi thọ nhân loại trên hành tinh này. Mình không tin, mình thấy sốc.
Tôi nói cả ngàn lần.
Mình đến với Phật pháp chú ý tinh thần tu học, giải thoát còn râu ria nào mà theo mình thấy cái nào không cần thiết thì mình làm lơ đi. Cái mình chú ý: Tinh thần giải thoát, tinh thần buông bỏ, tinh thần chánh niệm, tinh thần từ tâm, tinh thần trí tuệ.
Thí dụ, tới bây giờ, đọc bao nhiêu kinh sách tôi nhắm 4 cái:

1) Mọi thứ do duyên mà có, không có gì tự có, thiếu cái nào cũng không có mặt được, còn nếu có thì èo uột.
2) Đã có phải mất, không có gì thiên thu đời đời còn hoài.
3) Chúng ta phải tuyệt đối chịu trách nhiệm những gì mình nói, làm, suy tư.
4) Tất cả hạnh phúc, đau khổ của thế gian không phải là hằng số bất biến, không phải là giá trị tuyệt đối. Nó đắng hay ngọt một phần nằm ở thái độ sống và phản ứng tâm lý của mình.

Cũng cái đói nghèo, nóng lạnh đó mà tình trạng tâm lý, tâm linh mình ra sao mà mình đón nhận việc đó theo cách khác. Dầu Phật tử hay không quý vị phải đồng ý, thí dụ, có những bữa ăn rau luộc chấm nước tương mình thấy rất ngon, có những bữa ăn sang trọng mà người ăn thấy cục tức nghẹn ngang. Có những bữa ăn chỉ có khúc bánh mì bẻ đôi mà sung sướng tới óc. Có những bữa ăn nhớ tới già tới chết, không quên được. Gặp đúng đối tượng nhường cơm sẻ áo mà mình thấy sướng. Có những bữa mình được hầu hạ mình thấy không sướng. Điều đó cho thấy tâm lý quan trọng.
Thái độ tốt nhất mà đức Phật đề nghị là Niệm (*patissatimatta*) & Tuệ (*ñāṇamatta*) = Đời sống tỉnh thức, soi thấu.

- Tỉnh thức = Mình biết rõ mọi hoạt động lớn bé.
- Soi thấu = Mình biết nó là cái gì.

Đời có ra sao, người có 2 cái này là an lạc, dầu trọng bệnh, cận tử, đối diện chuyện nguy nan khẩn cấp, dầu sôi lửa bỏng, nếu có Niệm có Tuệ tốt hơn là nhung lụa gấm vóc, kẻ hầu người hạ mà sống thiếu niệm, thiếu tuệ.
Đó là 4 cái tôi tin Phật là chỗ đó.Ngoài ba cái râu ria, chuyện này tích kia, chư thiên, hào quang, ma quỷ... bà con nào không khoái thì làm lơ đi.
Tôi phải đánh một vòng trước khi tôi giảng bài kinh sáng nay. Bài kinh sáng nay có 2 cách hiểu cho 2 level khác nhau: nghĩa đen & nghĩa bóng.
Nghĩa đen: Tôi không nhắc tới hình thức. Giữ giới nội dung - hiểu tại sao mình không sát sinh, không trộm cướp, không lấy thứ chưa được cho, không hoan hỷ trong của phi nghĩa, làm lơ tình cảm nam nữ trong ngày Bát quan, không ăn quá ngọ, không dùng hương liệu mỹ phẩm, tại sao tránh giường cao chiếu rộng, nhung gấm lụa là. Tại sao? Giới đó gọi là giới nội dung. Người nào giữ được giới này thì ngay hiện tại được an lạc; **Tùy thuộc trình độ tâm linh, tâm thức, nhận thức mà mức an lạc mỗi người không giống nhau.**
Có người đến với đạo Thuần túy Niềm tin. Nghe kinh nói vậy thì vui rồi; Nhưng người có hiểu giáo lý sâu chút, càng sâu lợi lạc có được từ chuyện tu tập càng nhiều;
Thí dụ, hai người đều hành giả Tứ niệm xứ hết, đều thọ Bát Quan trai, đều bố thí, cúng dường, phục vụ nhưng anh có tư duy sâu, rộng, có kiến thức giáo lý, có khả năng nhận thức thâm trầm thì chắc chắn trước mắt anh an lạc hơn. Người kia bố thí cầu quả tương lai chứ ngay bây giờ họ không thấy vị ngọt của bố thí. Nhưng anh có kiến thức thì quả lành đâu chưa thấy, trước mắt là ảnh thấy sung sướng rồi. ảnh nghĩ sao tôi không biết nhưng ảnh sung sướng lúc anh bố thí, giữ giới ảnh chánh niệm, từ tâm,...
Trong số người giữ giới nội dung nó khác nhau nhiều lắm. Thất thánh sản của mỗi người khác nhau. Thất thánh sản – 7 Gia tài tâm linh của chúng ta: Tín, Thí, Giới, Văn, Tàm, Úy, Trí. Tín – Chánh Tín.
Sáng nay bên Kālāma gởi hình cứu trợ cho nạn dân, có một số tới trung tâm nhận, có một số xa xôi qua thì mình phải đi. Thà một mình mình đi dễ hơn nguyên cái xóm đi. Giống như lớp học Kālāma có trường hợp tôi đến tận nơi, thí dụ tôi đi Úc thì số đông mấy chục người Úc bay Châu Âu, Kālāma khó lắm, tôi cắn răng tôi đi, mặc dù tôi biết đó là lần cuối cùng trước khi tôi thành Phật tôi không bao giờ trở lại Úc nữa. Nó xa quá. Chỉ trở lại bằng thần thông thôi, chứ còn máy bay bồng ẵm là cũng không đi. Lần này lỡ rồi. Coi như xui, trả nghiệp. Sao nó kỳ, nó mắc chứng gì trước khi đi người nó không vui, nó ngán tới mức, giờ ông Nhân, ông Kiên kêu "Sư ơi, có trục trặc rồi" Trời ơi, tôi tổ chức trai tăng 7 ngày cảm ơn trời đất. Nó xa mà nó dzô dziên, tại vì dạy mà dạy abc tôi kinh nghiệm rồi, Cali dạy rồi, Virginia rồi. Đi rồi họ rước thầy bà khác mỗi thầy nói kiểu là coi như xong. Mình không mong họ thờ mình mà mình biết, mình tới là một chuyện mà chuyện họ chấp nhận không là chuyện ảo, mình lấy cái mệt đổi cái ảo; Khi mình đi bao nhiêu thầy bà tới họ thay đổi quan điểm, thì cái dạy của mình tệ hơn làn sóng đánh lên bờ cát. Giống như sóng đánh lên tấm nylon. Năm nay già lắm rồi, sao nó cứ mệt hoài, ăn lạt miệng lạt mồm, thở thì ngắn, ngủ chập chờn, tiểu đêm, khô họng; Không phải kêu gọi tình thương, mà chán. Nó gần đi rồi, nghe mùi nhang khói dữ lắm.
Trở lại bài giảng, có 2 cách hiểu: Nghĩa bóng & nghĩa đen.
Hiểu nghĩa đen: anh giữ bát quan trai, với công đức đó anh được về các cảnh trời. Tại sao?

- Cách giữ mỗi người không giống nhau.

- Rồi Tiền nghiệp (trước mình tạo nghiệp gì bây giờ mình sanh ra với não trạng, tâm trạng,... gì- mình sinh ra với tâm nhị nhân hay tam nhân, giờ đi làm phước ly trí hay hợp trí, hữu trợ nhiều hơn vô trợ, thọ xả nhiều hơn thọ hỷ; bị tác động bởi tiền nghiệp quá khứ.
- Khuynh hướng tâm lý: Giữ giới cầu phúc hay giữ giới tránh tội.
  - Giữ giới cầu phúc: Nghe nói giữ giới có phước này phước kia về trời.
  - Giữ giới tránh tội: Sợ nghiệp sát, sợ nghiệp trộm cướp, sợ nghiệp tình cảm, sợ nghiệp hưởng thụ (ăn quá ngọ, sử dụng hương liệu mỹ phẩm, giường cao chiếu rộng, quần là áo lụa)

Người không biết đạo thì xét theo quan điểm pháp luật và xã hội thì chuyện đó không có tội. Nhưng nói theo Phật pháp, đặc biệt là theo quan điểm A Tỳ Đàm: Khi mình có khuynh hướng hưởng thụ là đang gieo nghiệp trầm luân, nghiệp sinh tử.

Mấy người không nghe quen thì bị sốc- trời ơi tôi đâu có đâm heo giết chó, cướp của, giết người, đốt nhà gì đêu mà kêu tôi gieo nghiệp.

Bà con có chút kiến thức thì bà con hiểu.

Gieo = trồng sầu riêng cũng là trồng, trồng cây ớt cũng là trồng, trồng bụi sả cũng là trồng, trồng nhánh phong lan cũng là trồng đâu phải đợi cây sầu riêng mới là trồng. Gieo nghiệp có nhiều loại nghiệp: nghiệp ác nghiệp thiện, nghiệp lớn nghiệp bé, nghiệp tham, nghiệp sân... Mỗi cái nó đều để lại dấu ấn sinh tử, dấu ấn tâm lý cho kiếp sau hết.

Hiểu theo nghĩa đen, tùy thuộc trình độ tâm lý, trình độ nhận thức, trình độ hành trì mỗi người mà chúng ta sau khi đi được về cảnh trời cao thấp khác nhau. Đó là chuyện thứ nhất.

Thứ hai, không chắc là kiếp này giữ bát quan rồi kiếp sau được về trời. Mặc dù đọc bài kinh này mình thấy hình như giống vậy.

Vì sao? Vì tu được ráng tu, làm thiện được ráng làm, tránh ác được ráng tránh nhưng nói là kiếp kế được về trời là không chắc. Vì nợ xấu của mình trong vô số kiếp nó nhiều lắm, một núi lận. Mà kiếp này mình tu từ lúc nằm bú biết giữ giới, nghe pháp, hành thiền đến lúc 99 tuổi thì không chắc được về trời, vì 99 năm đó tu bằng trời thì thời gian đó chỉ là một hạt cát trong sa mạc so với vô số kiếp luân hồi. Mình biết đạo rồi mà Tâm xấu luôn nhiều hơn tâm lành. Nói gì kiếp không gặp Phật pháp, không gặp minh sư thiện hữu, nói bậy, nghĩ bậy, làm bậy, hại người hại mình. Nhiều kiếp lắm. Các vị nghĩ lại đi. Nếu không biết Phật pháp, không có ông bà cha mẹ xã hội tác động thì bản năng tự nhiên của chúng ta là đói ăn, khát uống, tình cảm và tự vệ; 4 cái này nếu không được hướng dẫn, chỉ đạo bởi thiện tâm gồm có: Từ bi, Chánh niệm, Trí tuệ thì 4 nhu cầu nó dắt mình đi làm toàn chuyện tầm bậy không. Bốn nhu cầu đó nó ghê lắm. Tôi lựa 4 nhu cầu đơn giản: Đói ăn, Khát uống, Nhu cầu tình cảm, và Nhu cầu tự vệ chứ tôi chưa kể nhu cầu khác như ăn sung mặc sướng, nhà cao cửa rộng, mặt mũi với xã hội, quyền lực, tiếng tăm những nhu cầu đó mình còn làm chuyện tới trời ơi đất hỡi nữa. Chỉ 4 nhu cầu nhẹ nhất. Chỉ 4 nhu cầu này là đủ để mình làm ác biết bao nhiêu.

Nhiều bà con ngộ lắm: Tôi không có, nhỏ lớn tôi không giết, không trộm cắp, nhỏ lớn tôi thế này thế kia; (1) là họ nói dóc ; (2) là họ quá hồn nhiên, quá chủ quan họ lớn lên trong có điều kiện tương đối khá họ không biết chứ thử mà đói đầu gối nó bò mới biết; Đói rồi chuyện gì nó cũng làm hết; chỉ cần thiếu điều kiện, hoàn cảnh tăm tối chút là chuyện gì cũng làm hết.

Chủng tử bất thiện của mình nó mạnh dữ lắm. Mình sang trọng, học thức, giàu có, uy tín, quyền lực cách mấy, miễn là còn phàm chủng tử ăn phân, máu tươi lúc nào cũng có sẵn, chỉ cần tắt thở một cái cảnh giới cao không biết chứ thấp mình đều về được hết. Sáng nay mình làm bác sĩ, giáo sư, viện trưởng, đại gia, có mấy chục triệu đô la chiều nay tắt thở mình làm con ăn xác động vật, ăn thịt sống máu tươi rất bình thường.

Trong room nhiều người không phải Phật tử nghe một là sốc hai là không tin thì tôi cũng chịu.

Tu thì tu nhưng tin chắc kiếp tới mình ngon lành thì xin can. Tận lực được thì tận lực. Nợ xấu mình nhiều quá; Một ngày mình kiếm 10$ mà nợ mấy chục triệu đô la thì sống kiểu gì? Mà cứ ăn rồi ngồi làm thơ, mơ mộng màu tím hão huyền. Chuyện đó là thơ ngây.

Bài kinh này có 2 cách hiểu:

- Nghĩa đen: Giữ giới Bát Quan ngon lành, thì chết rồi tùy trình độ mỗi người mà về các cảnh trời khác nhau, có tuổi thọ khác nhau, với thời gian dài ngắn khác nhau, mức độ hạnh phúc khác nhau.
Hạnh phúc là sao? Trong chú giải nhiều bài kinh nói rõ chỗ này (Vì bài kinh này không có chú giải, nó được giảng ở nhiều bài kinh): Tuổi thọ các chúng sanh thiện ác ở các cảnh giới vốn dĩ không giống nhau.
Thí dụ ở địa ngục. Có địa ngục tuổi thọ 9 tỷ năm nhân loại = 1 ngày 1 đêm; mà nó sống mấy triệu năm ở đó;
Cõi lành cũng vậy, có cõi tuổi thọ không tính bằng năm nhân loại mà tính bằng số kiếp trái đất, thí dụ: Phi tưởng phi phi tưởng tuổi thọ 84.000 đại kiếp (tuổi thọ trái đất).
Tôi giảng kinh thì nghĩa đen nghĩa bóng tôi giảng hết; Có những người Phật tử cực đoan họ cần nghe kinh điển nghĩa đen; còn có những người muốn tìm đến Phật pháp muốn hiểu theo nghĩa bóng thì tôi kể phần họ luôn. Tôi muốn mượn bài kinh để nói với đại chúng: Chúng ta có 2 cách hiểu một bài kinh – cách một là hiểu theo nghĩa đen; cách hai là hiểu theo nghĩa bóng. Nếu thấy nghĩa đen không hợp với mình thì đổi hiểu nghĩa bóng. Hiểu nghĩa bóng thì Phật pháp ok, tầm nào cũng hiểu được hết.
Thí dụ nói tu hành được sanh về các cõi trời được hưởng này hưởng kia với tôi là nghĩa đen. Bà con nào vô thần, trí thức nửa mùa làm ơn dẹp vụ nghĩa đen. Mình ám ảnh nhiều khi mình không tin, mình coi đạo Phật là mê tín thì cũng kẹt. Đạo Phật còn trăm ngàn cái hay khác mà mình kẹt một hai chỗ, như vườn hoa, khu rừng bao nhiêu thứ hay ho mà vô mình nhìn thấy 1, 2 gốc cây mình không thích mình bỏ mình đi ra thì có phải đáng tiếc lắm không? Tôi từng đi rừng tôi biết. Trong rừng có nhiều góc nản lắm, cây ngả, mục, côn trùng, có những chỗ hầm hố, sình lầy, mình không khoái mình đừng để mắt, mình tới chỗ gò cao, hoa rừng, lan rừng,... còn chỗ nào thấy kỳ quá thì làm lơ thì mình mới đi hết khu rừng được. Còn đằng này mới vừa vô gặp bãi sình vọt trở ra thì suốt cuộc đời này: Có khu rừng nào trăm điểm không? Có không? Ở đây cũng vậy.
Giáo lý mênh mông, có góc nhìn mà mình thấy chỗ nào không vừa với ý của mình. Tôi không chê kinh điển nha. Tôi đang nói ở góc độ bà con, có những góc nhìn bà con không khoái thì ngó lơ coi như không thấy.
Với người, vật, cảnh, sự kiện cứ theo luật này. Mình muốn đi sâu, đi xa, lên cao phải có khả năng chọn lọc, gạn đục khơi trong cái gì giữ lại, cái gì làm lơ, cái gì đặc biệt chú ý.
HIểu theo nghĩa đen, giữ Bát giới khi chết rồi tùy trình độ tâm linh, tiền nghiệp quá khứ, công phu tu tập đính kèm ngoài Bát giới, khả năng nhận thức hiện tại khiến một người giữ Bát giới chết rồi đi về cảnh giới cao thấp khác nhau, tuổi thọ các cảnh giới khác nhau.
Theo trong kinh mình thấy cõi trời nhất : Cõi Tứ Thiên Vương - 1 ngày đêm = 50 năm ở đây, trên đó tuổi thọ 500 năm, tương đương 9 triệu năm nhân loại. Cõi Đao Lợi - 1 ngày đêm = 100 năm cõi người, tuổi thọ 1000 năm.

Cõi trời Dục giới *(kāmadevabhūmi)*	Tuổi trời	Năm ở cõi người
* Tứ Thiên Vương *(catummahārājika)*	500	9.000.000
* Đao Lợi *(tāvatiṃsa)*	1.000	36.000.000
* Dạ Ma *(yāma)*	2.000	144.000.000
* Đâu Suất *(tusita)*	4.000	576.000.000
* Hoá Lạc thiên *(nimmāṇarati)*	8.000	2.314.000.000
* Tha Hoá Tự Tại *(paranimmitavasavati)*	16.000	9.216.000.000

Hiểu theo nghĩa bóng
Tùy vào tiền nghiệp quá khứ, trình độ tâm linh, khả năng nhận thức khi ta làm một công đức lớn bé cái ta nhận được nó không giống nhau.
Đừng có truy ra trời ơi tôi không tin sống lâu.
Tùy thuộc não trạng, tâm trạng, thể trạng mỗi người. Tùy vào trình độ tâm linh, khả năng nhận thức, các công đức đính kèm. Vì có người chỉ giữ giới không làm gì nữa hết, không bố thí, không ngồi thiền, không

nghe pháp, không biết cung kính, không biết phục vụ, không biết thương người, chỉ giữ sao không phạm 8 giới thì hiểu ngầm 8 giới người này không giống người có hết mấy công đức kia. Chưa hết; 8 Giới mà đính kèm nhận thức – 8 giới không phải không phạm lỗi mà hiểu là thu thúc lục căn, làm chủ được con mắt, lỗ tai - mắt, tai không dùng để thưởng thức ca vũ nhạc kịch phim ảnh, mũi - không bị cuốn hút bởi hương liệu; Lưỡi - sau 12h trưa không cho nó ăn, nếm gì hết; Xúc - không cho tiếp xúc nam nữ, giường cao chiếu rộng; Ý - Khi giữ được 5 cái kia thì ý phải ngon lành, ngon lành có nhiều cấp; có người tập trung nhớ thu thúc lục căn; Có người dùng ý để tu thiền chỉ (Niệm Phật /Pháp/ Tăng/ Thí/ Giới/ Thiên, 10 đề mục Kasina – xanh vàng đỏ trắng, đất nước lửa gió, hư không, ánh sáng; niệm hơi thở, niệm bất tịnh, ...) , thiền quán (Thân, Thọ, Tâm, Pháp). Không có cách nào giống nhau hết. Ngay cả chuyện các vị đi bố thí, làm phước, cúng dường quả báu không giống nhau.

Khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp nó tạo ra thể trạng, tâm trạng, não trạng không giống nhau cho nên khi mình bố thí, giữ giới, ngồi thiền, phục vụ, cung kính, hồi hướng ,... trên hình thức quay phim chụp hình thì giống nhau nhưng công đức, nội hàm không giống nhau nên chất lượng sản phẩm không giống nhau.

Hiểu theo nghĩa bóng thì bài kinh này nói gì? Tùy trình độ tâm linh, khả năng nhận thức, tiền nghiệp trong quá khứ, môi trường hiện tại có được gặp minh sư thiện hữu, học giáo lý không + Bát giới thì khi đi rồi được về cảnh trời tương ứng.

Trong kinh ghi rất rõ.

Mỗi vũ trụ theo Phật học có cõi đọa, nhân loại, Dục thiên, có phước nhưng hưởng thụ vật chất, có phước chán sợ vật chất sống với thiền định; trong đám thiền định có 2: Có hình hài vật chất và không có hình hài vật chất- chỉ sống tâm thức.

Nghe phong thần, nhiều bà con nghe thêm bất mãn. Khi tôi giảng cố tránh không nhắc sâu. Mấy người Phật tử trách sao không nói vụ đó, kể rõ hơn, thí dụ chú giải nội dung kinh này (chú giải kinh này không nói nhưng nội dung thì chú giải kinh khác có nói) nói rất rõ cho biết, trong các tầng Dục thiên:

- Cõi Tứ Thiên Vương & Đao Lợi là 2 cõi thấp nhất: Nam nữ yêu đương, biểu lộ theo cách giống nhân loại, âm dương kết hợp chặt chẽ
- Cõi Dạ Ma thì khác, họ có tình cảm nam nữ, ôm nhau là xong, đối với họ là nhiều lắm rồi.
- Cõi Đâu Suất – chỗ các vị Bồ Tát thường đi về thì người ta chỉ nắm tay nhau là nặng dữ lắm, maximium.
- Lên Hóa Lạc Thiên người ta chỉ nhìn nhau người ta cười với nhau bằng sự đồng thuận, tôi hiểu anh anh hiểu tôi là quá lắm rồi.
- Tầng Dục thiên cuối cùng là người ta chỉ liếc đối phương một cái bằng tâm dục nhiễm, là xong. Họ không thể nào hơn nữa, cười còn không nổi mà.

Càng lên cao thì nhu cầu vật chất, tình cảm càng ít dần để chi? Để nó mới có thể cảm được niềm hạnh phúc cao và xa. Thứ hạnh phúc còn gắn liền vật chất, tình cảm nam nữ là còn thô. Càng đi xa, lên cao càng vi tế, càng nhẹ dần điều kiện. Hạnh phúc càng lệ thuộc nhiều điều kiện càng thô.

Thí dụ, hạnh phúc của ăn ngon, mặc đẹp, yêu đương, hạnh phúc của người thích quyền lực, tiếng tăm, tài sản,... thứ hạnh phúc đó rất thô vì nó cần điều kiện. Thí dụ tôi thích nhà, mê nhà cao cửa rộng giờ muốn có cái nhà đó tôi cần bao nhiêu điều kiện mới có nhà cao cửa rộng; Tôi có cuộc tình đẹp, tôi muốn nổi tiếng, tôi muốn có quyền lực đối với thiên hạ, muốn ăn trên ngồi trốc bắt buộc tôi làm bao nhiêu chuyện để có, có rồi tôi phải làm bao nhiêu chuyện để giữ, giữ không được tôi phải bị khổ biết bao nhiêu.

Khổ thô:

- Kiếm được là khó.
- Giữ được là khó.
- Giữ không được là khổ.
- Nó chưa kịp mất thì mình đã chán, hoặc mình chưa kịp chán nó đã bỏ mình đi rồi.

Hạnh phúc lệ thuộc điều kiện khổ dữ lắm: Kiếm được là khổ, kiếm được rồi giữ cũng khổ; Giữ không được cũng khổ, mà không được có 2: một là mình chán trước khi nó mất; hai là nó mất trước khi mình chán; Hạnh phúc nào nào càng ít lệ thuộc thì mới bền, sang;

Sang = Thứ hạnh phúc của người có trình độ mới có niềm vui đó. Thí dụ, có người họ chỉ cần một chỗ ngồi vắng, sạch họ uống trà, đọc sách với họ là số 1. Mình thấy hạnh phúc đơn giản. Rất là hay vì đơn giản nên nó dễ kiếm, mình không sợ mất vì nó quá dễ kiếm.
Hạnh phúc nào đòi hỏi điều kiện, đòi hỏi các thứ hỗ trợ thì mệt lắm vì nó có 2 cái khó:

- Kiếm được là khó
- Giữ được cũng khó
- Nó mất đi rồi khổ dữ lắm vì phải 2 cái khó mới có được.

Hạnh phúc nào càng ít lệ thuộc điều kiện, thí dụ vắng, sạch, hơi có tí thiên nhiên (có đá, cỏ, lan rừng,...) là vui rồi, cái gì chứ cái này dễ kiếm.
Bài kinh này hiểu level thấp: Giữ giới về các cảnh trời tha hồ sung sướng.
Hiểu Level cao: **Muốn hạnh phúc phải biết nâng tầm anh lên, tránh hưởng thụ rẻ tiền** mới tới được không gian cao cấp, ở không gian đó không phải chỗ anh hưởng thụ vì nền của anh là từ chối hưởng thụ mới lên được không gian này, lên để tiếp tục rời xa hưởng thụ;
Anh muốn về cảnh trời càng cao càng xa thì ngay trong thân nhân loại anh càng tránh hưởng thụ ba thứ ba xu rẻ tiền mới đi càng xa. Lên trên đó không phải để hưởng thụ mà để sống với gió núi mây ngàn, sống rất đơn giản. Nãy tôi có nói, trong kinh nói các cõi trời thấp còn ba vụ nam nữ, gắn kết yêu đương lên cao chỉ còn ôm nhẹ, buông; lên cao chỉ nắm tay là xong, lên cao chỉ cười là xong, lên cõi dục thiên cuối cùng chỉ cần liếc nhau, hiểu rằng anh thích tôi- tôi thích anh, hết, đủ rồi.
Người tu thứ thiệt không đi cầu hạnh phúc mà cầu cái không còn đam mê hạnh phúc. Khi không còn đam mê hạnh phúc thì không sợ khổ, người không sợ khổ không ham sướng, người này chỉ có nhẹ nhàng; thích thì mình gọi hạnh phúc, nhưng hạnh phúc này trên hạnh phúc; hạnh phúc ông nội của hạnh phúc;
Còn hạnh phúc của ăn ngon mặc đẹp, hương liệu mỹ phẩm, nhà cao cửa rộng, chăn êm nệm ấm... là hạnh phúc dởm, nó lệ thuộc điều kiện. Cái đầu đứa nào thấp thấp tầm tầm nó mới mê. Chứ lên tới trình độ nào đó trung cấp trở lên nó không muốn lệ thuộc điều kiện nữa. Có nhiều lý do:

- Lệ thuộc là chưa sướng
- Lệ thuộc dễ mất
- Mất rồi chỉ chuốc khổ
- Người còn bị lè tè bận tâm mấy cái dưới không biết thế nào là hạnh phúc thật sự.

Muốn nói tới hạnh phúc, theo Phật pháp có 3:

- Né được cái mình ghét: Né được cái gì? Né được bao lâu? Né được bao nhiêu? Né được kiểu nào? Một người có bao nhiêu cái mình ghét. Có những kiểu né hơi lâu, có những kiểu né tạm bợ.
- Có được cái mình thích: Mình có được cái gì? Có được cái nào trong 1000 cái mình thích? Có kiểu nào? Có được bao lâu? Tôi mê biển mà mình có biển kiểu nào? vacation 3 ngày, mình có biển kiểu 3 ngày, kiểu vacation; trong khi có nhiều kiểu khác, người ta mướn 4 tháng, 8 tháng, vĩnh viễn (mua nhà, có trực thăng, kẻ hầu người hạ,)... chưa kể anh có biển mà miếng đất gần phố, anh xa phố, anh gần rừng anh xa rừng, anh chỗ an ninh, anh chỗ nguy hiểm, anh biển đẹp, anh biển xấu hoắc, anh có bãi tắm, anh không có bãi tắm, anh chỗ lãng mạn, có anh chỗ cheo leo hiểm trở. Có cái gì? Có bao nhiêu? Có bao lâu? Có kiểu nào?
- Không còn cái thích không còn cái ghét, cỡ nào cũng nhăn răng ra cười được mới ngon. Không thèm trốn cái gì, không thích cái gì; Giữ giới, thiền định, tu tuệ quán,...

Cảnh giới cao nhất là nằm ngoài thích ghét; còn chuyện đầu tiên mình giữ giới để đời sau sanh ra đừng có rơi vào cảnh giới thấp kém, đừng sanh trong hoàn cảnh khó khăn thì mới né được cái ghét thôi; nhưng phải có được cái thích nữa là được đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, được sanh về cõi này cõi nọ; nhưng cái này mới ngon nè: Giữ giới, bố thí, phục vụ, ngồi thiền,... nhắm đến chuyện kiếp sau không còn thích, ghét = chứng thánh.
Chứng thánh= có ngày mình thấy:

- Tất cả là lắp ghép, là sóng và hạt,

- Do nhân duyên mà chúng ta có mặt ở cảnh giới abcf, do nhân duyên tiền kiếp mà chúng ta có mặt ở xã hội, hoàn cảnh, gia đình,...nào đó, chúng ta có não trạng, thể trạng, trình độ thế nào, điều kiện hoàn cảnh môi trường sống ra sao, điều kiện y tế, giáo dục, đi lại,... ra sao; Không phải có là ngon; có mà anh cảm nhận, đón nhận như thế nào, cảm nhận ra sao, làm anh nhẹ nhàng hay nặng nề. Có nhiều người tiền chỉ làm họ nặng, có người tiền làm họ sướng; Có người quan hệ xã hội làm họ sướng, có người quan hệ xã hội làm họ đọa đày thôi, không có tốt hơn. Đừng tưởng sanh ra đẹp trai, con nhà giàu, sanh ra về trời là sướng. No.

Phải định nghĩa lại hạnh phúc của mình. Nó nhiều chuyện để mình bàn lắm. Hạnh phúc đến từ đâu? Né được cái mình ghét, có được cái mình thích hay anh hạnh phúc vì không có thích ghét?
Chưa hết, chuyện anh hạnh phúc hay đau khổ còn tùy thuộc: Tiền nghiệp, Khuynh hướng tâm lý, Môi trường sống. Anh ở xứ Âu, Mỹ, có tiền, có ngoại hình, có sức khỏe, thu nhập bạc triệu trong băng, anh có mái ấm gia đình, chồng là tiến sỹ, 6 múi, vợ 3 vòng, tài sản số 1, ... nhưng anh đón nhận kiểu nào? Có bao người cái gì cũng có mà trầm cảm; có nhiều tên cái gì cũng không mà nhăn răng cười lên mép tai.
Cho nên, thái độ, cảm nhận, **Khả năng đón nhận của mình là một phần của đời sống.**
Giữ Bát quan được sanh về cõi trời phải biết bao nhiêu chuyện không phải hiểu như em bé: Ráng giữ giới để chết về cõi này cõi kia.
Mà mình phải hiểu: Tại sao giữ giới? Giữ giới là hạn chế hưởng thụ. Tại sao hạn chế? vì bao nhiêu kiếp mình hưởng thụ, mình không làm chủ được chuyện hưởng thụ. Kẻ nào càng thích hưởng thụ khi không có điều kiện hưởng thụ bèn khổ; kẻ nào thích khen khi bị chê bèn khổ; kẻ nào thích tiện nghi khi không có tiện nghi bèn khổ; thu thúc lục căn là tự mình huấn luyện mình trở thành người không còn gì để thích không còn gì để ghét – đây là Bát giới cao cấp nhất; còn thứ giữ giới để tránh tội chưa ăn thua gì đâu.
Không chịu học giáo lý, gặp bài kinh này, hiểu kiểu mấy thằng bú bỉnh uổng lắm, hư kinh; hiểu vậy nó cháy kinh.
Ok. Mệt rồi. Không giảng nữa. Bà con tự nghiên cứu đi. Chúc bà con ngày vui. Hẹn nhau Chủ nhật tuần sau./.